

private produktioner, og støtten til de statsstøttede film udgør nu gennemsnitligt omkring 70 pct. af filmenes samlede produktionsomkostninger.

Situationen tegnede i 1979 så alvorlig for dansk spillefilmproduktion, som truedes af total standsning, at finansudvalget ved aktstykke nr. 345 af 25. april 1979 bevilgede 5 mill. kr. i finansåret 1979 til forøgelse af støtten til filmproduktion. I finansåret 1980 videreførtes rammeforøgelsen, dog kun med 3 mill. kr., og i 1981 forøgedes rammen med yderligere 9 mill. kr. Herved har produktionen kunnet holdes i gang indtil lovrevisionen.

Med hensyn til kortfilm har udviklingen til dels været anderledes. Omkostningsstigningerne ved produktion af kortfilm har været af samme størrelse som for spillefilmens vedkommende, og det har bevirket en nedgang i mulighederne for at producere og indkøbe kortfilm. Men i modsætning til hvad der har været tilfældet for spillefilm har der ikke kunnet konstateres nogen nedgang i publikumsinteressen for kortfilm, men tværtimod en kraftigt stigende efterspørgsel efter disse film fra undervisningsinstitutioner, biblioteker, foreninger m.v. Problemet for Statens Filmcentral, som står for langt størstedelen af kortfilmdistributionen i Danmark, er derfor i første række, at det med de begrænsede midler, der er til rådighed, ikke er muligt at efterkomme efterspørgslen efter kortfilm, dels på grund af manglende muligheder for produktion og indkøb af efterspurgte emner, dels på grund af for få kopier af de til rådighed værende film.

Idet der i øvrigt henvises til bemærkningerne til de enkelte bestemmelser, skal om forslaget i almindelighed bemærkes:

I de tidligere love vedrørende dette område har bestemmelserne om biografdrift haft en fremtrædende placering. De første love fra 1922 og 1933 handlede næsten udelukkende herom, hvilket også gav sig udslag i lovenes titel, som var »Lov om biografteatervæsenets ordning«. Samme titel havde loven af 1938, som dog også omhandlede andre forhold end biografer, medens lovene fra 1964 og 1972 havde titlen »Lov om film og biografer«. Loven af 1964 opretholdt et biografbevillingssystem, medens 1972-loven afskaffede dette system, som afløstes af fri næring for biografdrift, samtidig med, at bestemmelserne om biografer indskrænkedes væsentligt, og andre regler indtog en betydelig mere fremtrædende rolle i loven.

Det foreliggende lovforslag opretholder nok et tilladelsessystem for biografdrift, og udbygger det på visse punkter i forhold til den gældende lov, men i erkendelse af, at spørgsmålet om biograf-

drift i dag lovmæssigt indtager en underordnet plads i forhold til andre filmproblemer, foreslås lovens titel ændret til »Lov om film« og kapitlet om tilladelser til biografvirksomhed flyttet fra den hidtidige placering som nr. 1 til nr. 7.

De tidligere love har ikke defineret ordet film, hvilket heller ikke var nødvendigt på lovenes tidspunkt, da film var et entydigt begreb. I nyere tid har de elektroniske optagelses- og forevisningsmetoder under navnet video haft en næsten eksplosiv udvikling og er trængt ind på mange felter, hvor tidligere den fotografiske film var enerådende. Videoproblemerne er på mange måder identiske med filmproblemerne, og man har derfor fundet det naturligt i lovens kapitel 1 at fastslå, at ordet film i denne lov omfatter alle former for levende billeder, bortset fra fjernsynsudsendelser, som omfattes af loven om radio- og fjernsynsvirksomhed (lov nr. 421 af 15. juni 1973).

Ved lov nr. 155 af 27. maj 1964 om film og biografer blev det fastslået, at den ved denne lov oprettede filmfond havde til formål at fremme filmkunsten i Danmark, og dette formål blev i lov nr. 236 af 7. juni 1972 gentaget som det ved denne lov oprettede filminstituts hovedformål. Det kan forekomme for snævert at lade dette formål alene vedrøre filminstituttet, da »fremme af filmkunsten« også må være hovedformål for lovens øvrige bestemmelser. I det foreliggende lovforslag er hovedformålet derfor fastslået i kapitel 1 som gældende for loven i sin helhed.

Samtidig er hovedformålet »fremme af filmkunsten« udvidet til også at omfatte »filmkulturen« i Danmark. Dette er sket ud fra den betragtning, at den hidtidige definition kan lede til en for snæver opfattelse af, hvad det er lovens opgave at fremme, men tilsigter ikke nogen ændring i det kvalitetskrav, som hidtil har været gældende, og som fortsat tilsigtes opretholdt.

De hidtidige love har indeholdt et kapitel om filmudlejning, således den gældende lovs kapitel 2. De tidligere love fastslog en række reelle betingelser for udøvelse af virksomhed som filmudlejer. I den gældende lov fastslås imidlertid kun, at man for at virke som filmudlejer skal opfylde de almindeligt gældende betingelser for at udøve næring i Danmark. Det kunne overvejes at fastsætte særlige betingelser for at udøve næring som filmudlejer, og det kunne overvejes at indføre et tilladelsessystem for filmudlejere på linie med tilladelsessystemet for biografere. Man har dog ikke fundet tilstrækkelig anledning til at stramme systemet omkring filmudlejning og har derfor i stedet fun-